Aga tema walitsus ei kesta ilmaski kauemine, kui aga ühe aasta. On see aeg mööda läinud, siis saab kuningas sunnitud, trooni pealt maha astuma, tema ümbert wäetakse kuninglikud ehted ära ja halwad riided pannakse tema selga. Wahid wiiwad teda mere ääre ja sunniwad seal laewa peale astuma, mis teda ühe teise saarele wiib, mis loodusest paljas ja jäle, kole ja sigimata kui kõrb. Seal peab tema, kelle käsku mõne pääwa eest tuhanded kuulsiwad ja wiibimata täitsiwad, wiletsat elu elama, ilma seltsita ja abita. Rahwas aga, kes wanast kuningast lahti saanud, ruttab öisates uue wastu, et teda aasta päräst niisama trooni pealt äratõugata, kui teistega enne sündis. See, minu armuline kuningas, on selle saare seadus, mis ükski inimene muuta ei wõi. See on kõwa muutmata loodud saatus.

„Kas minu eeskäijatele," küsis kuningas, „on nende tulewane elu ka nõnda ettekuulutatud, kui praegu mulle?" „Ei ühegi eest ole see warjule peetud, mis teda ootab," wastas minister. „Aga neil oli wähe julgust ja tahtmist, oma silmi, mis trooni au ja ilu pimedaks teinud, kuwa tulewa aja peale pöörata. Suure lusti ja röömuga ei pannud nemad tähelegi, et nende õnne aasta kärmeste mööda läheb ja neil ei tulnud meelegi, endid kurwa tulewa aja wastu ettewalmistada, mis nende õnnele ähwardas otsa teha. Nende õnne aasta oli kärmem mööda minema, kui nemad arwasiwad ja õnnetu lahtisaamise pääw ilmus, ilma et nemad tulewase elu heaks midagi oleksiwad teinud. Suure ahastusega pidiwad nemad tühjale saarele minema, kus õnnetus neid oma raudse kättega piigistab."

Need ministri sõnad täitsiwad kuninga südant kartliku murega; ta mõtles rahutuma meelega selle peale, et juba weikene jagu tema kallist aastast oli mööda läinud, ilma et tema midagi kurwa tulewa aja heaks oleks wõinud teha. Ta wõttis nüüd kindlat nõuu, seda aega, mis weel ees oli, nii heaste kui iial wõimalik tulewa elu kasuks pruukida. „Tark mees," ütles ta ministrile, „sina oled mulle kurje asju ettekuulutanud, ei keegi muu kui aga sina wõid mulle seda õpetust anda, kuda mina tulewa hädaohu eest wõin ärapõgeneda."

„Teie tulite," wastas minister, „kui waene sant meie saarele, kellel midagi ei olnud, mis ta maiseks waranduseks oleks wõinud nimetada. Teadke nüüd ka, et teie siit peate just nõnda äraminema, kuda teie olete tulnud, kui waene laewarikuline. Teile jääb aga üks ainukene tee üle, see on: ähwardawat hädaohtu palja saare peal ärapöörata. Teie peate tublid töömehed senna saatma, kes seal suured waranduse majad ülesehitawad ja kõigega, mis inimesel tarwis on, aegsaste täidawad. Kõik need tööd peawad wiibimata ettewõetud saama. Aeg ruttab, wiimne pääw jõuab kätte ja ükski tund, mis mööda läinud, ei tule enam tagasi. Mõelge aga selle peale, et teie tulew elukoht just nõnda hea ehk